

Text Cristina Sáez
Fotos Mané Espinosa

Casa seva és al mar, amb set portes. Fa molt que ja no hi viu, però l'esperen. El vell que no entén les seves cançons, la plaça, els fantasmes, els racons. Esperen aquest canari, amb mirada de nen i paraula de poeta, que amb vint-i-tants anys va omplir la maleta amb lletres, partitures i una guitarra, i va marxar a Madrid. Amb els peus descalços i el cabell arrissat. Molts llavors se'n van enamorar per primera vegada mentre escoltaven alguna de les seves històries: *El marido de la peluquera*, *Deseo*, *Debajo del puente*, *2000 recuerdos*, *Daniela*, *Peter Pan*. Una banda sonora del primer petó, de la primera abraçada.

Aquest canari ja ni sap quan va començar a ser músic. Potser va néixer així. Recorda que de molt petit, a la seva casa de Güimar, a Santa Cruz de Tenerife, hi havia una mandolina i a ell ja li bullia la sang amb corxeres, blanques i fuses. "Em vaig apuntar a una agrupació musical *de pulso y púa*, com les anomenem a les Canàries. Són una espècie d'orquestrés amb guitarres, llaüts, bandúrries. I jo hi anava amb la meva mandolina un parell de vegades per setmana i ens ensenyaven a tocar algunes peces". I així va ser com va començar. I després de la mandolina, va arribar la guitarra, que avicia i cuida i acaricia amb

MEMÒRIES I REPARACIONS

Anys després d'aprendre a tocar-hi, Pedro Guerra va redescobrir la seva vella mandolina i els records de les notes que en treia, i la va fer restaurar

delicadesa en els seus temes. I la flauta dolça. I tot el que li posin al davant. “En aquella època, m’apuntava a tot el que sonava a música. Hi va haver també un professor que es va oferir de manera voluntària a fer-nos classes de flauta dolça al migdia, abans que comencessin les classes de la tarda i també hi anava, jo”. A 14 anys, el nen poeta amb ànima de músic ja va compondre la seva primera cançó, *Cathaysa*. I encara sense saber-ne, sense haver besat mai una noia, Guerra (1966) li cantava a l’amor: “Segurament era una identificació amb els artistes que a mi m’agradaven. I si ells parlaven d’amor, jo també. De la mateixa

manera, també els robava els acords i les formes de fer. En aquella època, recordo, jo era una mena de clon de Silvio Rodríguez. Van ser com els primers passos d’aprenentatge d’un ofici, no?”. I d’aquells primers passos, ja han passat tres dècades i 13 àlbums. I *Contamíname*. I *Gente sola*. I *Alfonsina y el mar*. I *Se enamoró de un río*. I...

Fa uns mesos, va retrobar aquella mandolina que va començar a tocar de nen. I la va rescatar de la paret on feia molt que era oblidada. “Estava destruïda, però la vaig fer restaurar completament.

Per a mi té un doble valor sentimental: d’una banda, és el primer instrument que vaig tocar, i de l’altra, era del pare”.

En els últims mesos ha celebrat els 30 anys sobre els escenaris, i la mandolina ha destacat en els concerts com un element distingit. “La utilitzo en alguns moments concrets en què aprofito per explicar una mica què significa dins de la meua història musical”. I prova així de contaminar el públic, de barrejar-s’hi i d’explicar-los el conte del músic poeta amb mirada de nen. ■

Un toc d’humor

Sobre l’escenari, a Pedro li agrada entre cançó i cançó explicar coses. De vegades explica d’on li va venir la inspiració per compondre un tema; d’altres, parla sobre alguna qüestió d’actualitat. O relata algun episodi que li ha passat. I molts cops aprofita per posar-hi un toc d’humor. “De vegades entenc que el tipus de cançó que jo faig pot arribar a tenir una excessiva intensitat, i tampoc no ho persegueixo, de manera que aprofito el moment en què parlo en els recitals per relaxar una mica la cosa i oferir dades a la gent que li ajudin a comprendre millor el que vull explicar. I si és amb humor, millor que millor”.

Amb la pua i sis cordes (vuit si el que toca és la mandolina), aquest canari ha renovat la cançó d’autor amb històries inoblidables

LA MANDOLINA DE PEDRO GUERRA